

На полето

Ей я хе-е, заминава. . .

— Като черна змия се вие срѣдъ нивята.

— Подире си оставя тъменъ облакъ.

Изправени подъ дебелията круша, воловарчетата гледатъ нататъкъ презъ полето, дето желѣзницата се губи между буйно израслитѣ ниви.

— Отъ кжде идва тя? — пита най-малкото воловарче, като не снима погледъ отъ изчезващата черна змия.

— Отъ морето идва, тамъ, на изтокъ.

Синътъ на кантонера, високо здраво момче съ руса коса и свѣтли умни очи, сочи на изтокъ.

— Ами ти виждалъ ли си море?

— Живѣхме две години край морето, отъ тамъ дойдохме тукъ преди десетъ дни.

— Разкажи ни.

Най-малкото воловарче сѣда на сѣнка подъ крушата и се приготвя да слуша. Край него насѣдватъ и другитѣ. Пладне е. Изкочило високо срѣдъ безоблачното небе, слънцето препича като посрѣдъ лѣто. Долу, изъ върбалака, сж се прибрали на сѣнка воловетѣ и кравитѣ. Излегнати наоколо, кучетата тежко дишатъ съ изплезени езици.

— Морето. . . какъ да ви го опиша? Ей го нашето малко езеро, лъщи на слънцето. Нека сега то да расте, да залѣе полето, да се издигне чакъ къмъ планината и да се слѣе съ небето. Додето